

COMMENTAAR

KAREL VERHOEVEN

Dit doe je niet snel snel

Zolang de rente laag blijft en de ratingbureaus België niet in het vizier nemen, kan de politieke elite volhouden dat een federale regering geen grote bezorgdheid waard is. In die luchthartige tussentijd veert het parlement op. Sinds vorige episodes van regeringen in lopende zaken weten we dat dit geen voorbode is van een duurzame parlementaire tegenmacht. Het blijft speeltijd. Dat verklaart de bizarre keuze om van een aanpassing van de abortuswet het eerste groot wapenfeit te maken, wars van allerlei dringends op het vlak van migratie, ongelijkheid, klimaat of pensioenen.

De termijn voor zwangerschapsafbreking oprekken van twaalf naar wellicht achttien weken is ingrijpend. Dat er nu geruisloos een meerderheid voor ontstaat, duidt op twee dingen. Het stelt het beeld bij dat rechts de verkiezingen gewonnen heeft. In de Kamer heeft ook links gewonnen. Met de negentien extra zetels van PTB/PVDA en Ecolo en Groen erbij valt snel een vrijzinnige meerderheid te smeden. Op een thema waar de N-VA verdeeld over is en CD&V ongemakkelijk naast Vlaams Belang de conservatieve flank dekt.

Die tegenmacht is ongepassioneerd. Wat tot de tweede vaststelling leidt: wereldwijd is de contrareformatie tegen abortus in opmars, gedreven door een de facto alliantie van evangelische kerken, fundamentalistische moslims, orthodoxe joden, conservatieve katholieken en reactionair nieuw rechts. Politiek brandt abortus als speerpunt van het conservatieve reveil. Maar in België is die

hoogoplopende ethische koorts voorbij. Wij Belgen koesteren de kalmte, empathie en openheid waarmee wij erover debatteren. We beschouwen dat als een belangrijke collectieve verworvenheid.

In die zin komt het bij uitstek het parlement toe om aan de abortuswet te sleutelen. Toch wringt dit initiatief. Het gaat snel, zonder aanwijsbare aanleiding, is alleen in de luwte van een commissie voorbereid en kreeg geen discussie bij de brede publieke opinie. De ervaring van alle voorgaande discussies leerde nochtans dat als niet publiek doorgepraat wordt hoe die abortus dan precies moet verlopen, hoe een foetus er in elk stadium uitziet en wat het fysiek en emotioneel inhoudt, onrust groeit. Recht en ethiek worden zelden zo intiem als bij abortus. Vruchtafdrijving grijpt iedereen aan als mens. Een mening erover kun je niet uitbesteden. Het ethische gesprek erover kan niet collectief genoeg.

Door zich zo te haasten zouden de indieners weleens kunnen oogsten wat ze willen voorkomen. Dat het debat verkrampt, conservatieve krachten wind in de zeilen krijgen en oude en achterhaald gewaande demonen tot leven komen.

In België is de hoogoplopende ethische koorts geluwd.
Misschien tot nu